

kasen eller Postkasen ei heller kan være bekendt at tage de 15 Rbd. af Haarbølle, og disse Omstændigheder bør nævnes. Sagen er den: da Krigen brød ud, ønskede Haarbølle, som den Gang var ansat som Conducteur i Aalborg, at deeltage i Krigen. Hans Pengeomstændigheder generede ham deri, og da gav Generalpostdirecteuren ham det Løfte, at, hvis han gik i Krigen, saa skulde den før nævnte lille Rest af hans Gjæld falde bort. Dette Løfte skete i Overensstemmelse med en ældre Praxis, hvorefter Generalpostdirecteuren kunde estergive saadanne smaa Summer, imod at der siden blev taget Approbation derpaa. Haarbølle gik i Krigen, forholdt sig bravt og avancerede til Lieutenant, og er nu som bemærket, da han er en raff Postembedsmand, bleven ansat som Extrapostfører; men en formelig Estergivelse af bemeldte 15 Rbd. fandt først Sted 1851, og Summen er da gaaet ud af Postvæsenets Bøger. Men til den Tid var Generalpostdirecteuren ikke længere bemyndiget til at estergive den. Generalpostdirecteuren har imidlertid dog egenlig estergivet ham Gjælden den Gang, og under disse Omstændigheder kan jeg ikke sige, at jeg selv er for mit Endringsforslag. Jeg skal derfor slet ikke anbefale det, men ganske henstille det til det ærede Things Skjøn.

Finantsministeren: Det, der af den ærede Forslagsstiller om dette Endringsforslag er oplyst, vil findes at stemme med, hvad jeg ved Sagens 1ste Behandling tillod mig at fremsætte, idet jeg ansøgte, at den Mand, som staaer sidst i § 1, var den Æneste, som var optagen uden Ansøgning. Jeg troer nu, at der vistnok kun kan være een Mening om den hæderlige Opsørsel fra hans Side, som har foranlediget, at dette Endringsforslag er stillet; men jeg troer ogsaa, at man saameget snarere vil give mig Ret i, at Endringsforslaget ikke bør antages, som den Paagjældende virkelig var meget trængende paa det Tidspunkt, da Lovforslaget blev affattet. Der gik nemlig en længere Tid hen, end jeg, naar det havde været afhængigt alene af mig, kunde have været afhængigt alene af mig, kunde have ønsket, inden det var muligt at skaffe ham en saa god Befordring i Civiletaten efter Krigenes Ophør, som jeg gjerne vilde. En saadan

har han nu først faaet; men han har i den mellemliggende Periode høyt ringe Indtægter, og jeg skulde derfor antage, at det høitærede Thing viser sin Erkjendelse af hans smukke Færd ved denne Leilighed ved at forkaste Endringsforslaget, hvoraf altsaa vil følge, at Beløbet bliver estergivet.

Tscherning: Jeg vil tilraade det Samme af den meget simple Grund, at vi kunne ikke gaae ind paa den Ansøelse, at der skulde hæfte noget Nødværdigende eller noget Beskæmmende ved denne Lovgivningshandling. At saadanne Forhold blive bragte frem her og ad Lovgivningsveien afgjorte, er ligesaa hæderligt som enhver anden Vej, hvorigennem den Paagjældende fik en Opreisning, han med Grund kunde troe at burde have. Altsaa, om ingen anden Grund skulde afholde os fra at antage Endringsforslaget, saa maa denne gjøre det; vi ville ellers for Fremtiden komme til at sætte en Slags Plet paa vore Beslutninger, som vi ikke maae indrømme kan sættes paa dem.

Finantsministeren: Jeg troer dog, at den ærede Rigsdagsmand maaskee gjør den vedkommende Personlighed nogen Uret i den Henseende ved at antage, at dette skulde være hans Motiv. Jeg troer, at han saavel som Enhver gjerne modtager en Gunst af Lovgivningsmagten som af Administrationen; men det er en uadskillig Følge ved Sagens Behandling som Lovgivnings Sag, at den bliver offentlig, og Meningerne kunne være forskjellige om, i hvilken Grad man i saa Henseende skyer eller ikke skyer Offentligheden; men det er dog vist ganske naturligt, at en Mand hellere seer en saadan Sag afgjort, være sig nu af Administrationen eller af Lovgivningsmagten, uden at den just kommer til offentlig Behandling. Altsaa, hans Bevæggrund har uden Tvivl ikke været anden end den, at han har syntes, at, efterat denne Sag nu var kommen til offentlig Discussion, og han kunde taale at betale denne Sum, burde han gjøre det.

Tscherning: Jeg troer, at tvertimod Offentligheden og offentlig Erkjendelse af, at det er, fordi man indseer, at denne Mand har fortjent en saadan Behandling, da han er en hæderlig og retsaffen Mand, maa geraade ham mere til Gavn end til Skade.